

kunde siges i Dokumentet, at baade Eieren var berettiget til, og at ogsaa Debitor kunde forlange Forholdet løst, naar der udbetaltes et vist Produkt af den aarlige Ydelse, denne taget f. Ex. 20 eller 25 Gange, hvorledes man nu vil befinde sig det. Jeg kan ikke se Andet, end at Loven, saaledes som den nu bestaar, ogsaa vilde kunde finde Anvendelse, hvor et saadant Forhold finder Sted. Mere tvivlsomt stiller det sig, hvor en saadan Afsløsningsmodus ikke findes i det oprindelige Dokument. Men det forekommer mig dog, at der vil være et Billighedshensyn, der taler for at Jolk, som ere komne i det Forhold, at de have en Eiendom, paa hvilken der hviler en saadan aarlig tilbagevendende Afgift, uden at der i det stiftende Dokument findes nogen Bestemmelse om Afsløsningen, ogsaa kunne komme ind under Loven, da Forholdet jo er det samme som ved Prioritetsobligationers Konvertering, at en Byrde afløses med en anden. Jeg skal imidlertid indrømme, at som Lovens Bogstav nu er, vil der være nogen Bænstelighed derved. Der maatte i det Mindste en meget velvillig Fortolking fra Administrationens Side til, at den skulde komme ind derpaa. Jeg vil derfor gjerne høre en Udtalelse fra den høitærede Minister om, enten at disse faste aarlig tilbagevendende Afgifter uden nogen forud bestemt Afsløsningsmodus kunde komme ind under Loven, eller om den høitærede Minister vilde være villig til at gaa ind paa et Endringsforslag til Loven som gjorde det muligt for Jolk i den Stilling ligesom andre Debitorer at faae Godt af Loven. — Endnu ønsker jeg kun at sige: Vi have i Lovforslaget, som det foreligger, foreslaaet en Forlængelse til 1ste Juli 1891. Jeg veed ikke, om det er rigtig klogt strax at sige det, men jeg tror, at det er lige saa godt her at spille med Kortene paa Bordet og at sige: Kunne vi ikke faae 3 Aar, saa faae vi nøies med noget Mindre. Jeg tror, at man i det Hele taget, naar man kan faae Loven forlænget, i den Henseende bør imødekomme den høitærede Minister og tage imod den Forlængelse han vil give, saa vil der altid senere igjen kunne forhandles om en yderligere Forlængelse, hvis man finder, at Forholdene give Anledning dertil. Jeg vil derfor sige, at naar vi have sat dette Aars-tal 1891 i Lovforslaget som det foreligger, er det kun fordi der skulde staa Noget, men jeg tror i det Mindste, at vi Forslagsstillere ere villige til, naar ellers den høitærede Minister vil stille sig velvillig lige over for Lovforslaget, at komme ham i Møde paa enhver Maade i den Henseende.

Finanzministeren (Estrup): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Lutein) mente, at naar der ikke havde viist sig særlige Ulemper ved Gjennemførelsen af Loven af 1ste April 1887, saa kunde man næppe have Noget imod, at den forlængedes. Men det kommer jo an paa, hvad man forstaar ved Ulemper. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem vil regne med til Ulemper det ikke ubetydelige Arbejde, som Gjennemførelsen af denne Lov koster i Administrationen? Jeg forudsætter Nei, og det skulde selvfølgelig heller ikke for mig være noget Afgjørende. Men hvad der derimod fra mit Standpunkt absolut maa betegnes som en Ulempe er den meget betydelige Formindstelse af en af de visse Statsindtægter. Jeg har havt Leilighed til tidligere at udtale, at naar man er kommen til det Resultat, at Statskassens Indtægter ere større end fornødne, saa maatte der en alsidig Overveielse til Afgjørelsen af hvor de Lettelser skulde ramme. Jeg tvivler meget om, dersom en saadan alsidig Undersøgelse fandt Sted, at man vilde enes om, at det netop var paa dette Punkt, en Lettelse for Eiendomsbesiddere, der stiftede Aars, at der trængtes til en Formindstelse af Udgifterne. Det er ikke muligt endnu med nogen Bestemthed at sige, hvor meget Loven af 1ste April 1887 har kostet Statskassen eller kommer til at koste Statskassen, og det af den ganske simple Grund, at den jo langt fra har virket tilende. Jeg er i Stand til omtrentlig at angive, hvormeget Eftergivelsen af Thinglæsningsgebyrer og Stempelafgifter har kostet i de 3 første Kvartaler af indeværende Finanz-aar. Men det er jo ganske klart, at man ikke derfra kan gjøre nogen Slutning til, hvormeget Loven i sin Helhed vil koste. Den Tid, som Loven af 1ste April 1887 omfatter, er jo 3 Omsætningssterminer: Juni Termin 1887, December Termin 1887 og Juni Termin 1888. Af de 3 Terminer ere de 2 overstaaede, men Eftervirkningen af December Termin faar jo egentlig først sit Udtryk i Tab for Statskassen i Januar Kvartal, hvad Thinglæsningsgebyrerne angaa; og det er jo kun fra Thinglæsningsgebyrerne at vi atter kunne beregne, hvormeget Tabet paa Stempelindtægterne kan være. Naar jeg altsaa angiver, at Tabet har været i de 3 første Kvartaler omtrent 250,000 Kroner, kan man ingenlunde drage den Slutning, at Loven i sin Helhed vil koste Statskassen for 6 Kvartaler 2 Gange 250,000 Kr. eller $\frac{1}{2}$ Million. Den vil selvfølgelig koste meget mere; for det Første fordi i den første af